

ת"פ 53660/02/16 - מדינת ישראל נגד ד ב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 53660-02-16 מדינת ישראל נ' ב
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ד ב

ע"י ב"כ עו"ד לירן בקרמן

הנאשם

הכרעת דין

ביום 28/12/2017, לאחר שהסתיימה הבאת הראיות בפני בית המשפט ונשמעו סיכומי הצדדים, הודיע בית המשפט על זיכוי של הנאשם. כעת תפורט הכרעת הדין על נימוקיה.

רקע

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 08/11/2015, בשביל ברחוב ----, איים הנאשם על בעלה של גרושתו, ש ב (להלן: "המתלונן"), בכך שאמר לו: "אני ישמיד אותך, אתה עוד תראה מה אני אעשה לך, יא טמא".

2. הנאשם כפר במיוחס לו ולפיק נשמעו ראיות. במסגרת פרשת התביעה העידו המתלונן, ואשתו ס' ב (להלן: "ס"). בנוסף, הוגשו פרוטוקול בית המשפט לענייני משפחה, מזכרי שוטרים, דוח פעולה והודעת הנאשם. במסגרת פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מסמכים הקשורים להליך שהתנהל בבית המשפט לענייני משפחה.

טיעוני הצדדים

3. ב"כ המאשימה טען כי עדויות התביעה היו אותנטיות, ניכרו בהן סימני אמון, זאת לאור הפחד שניכר במהלך עדותו של המתלונן וכן אי ההגזמה בעדותה של ס'. לגבי עדותו של הנאשם, טען ב"כ

המאשימה כי הנאשם לא סיפק הסברים משכנעים לפשר הגעתו אל מקום האירוע וכן מסר הסבר כבוס לגבי הדברים שאמר. בנוסף, נמנע הנאשם מלהזמין עד למקרה. לפיכך, עתר ב"כ המאשימה להרשיע את הנאשם.

4. ב"כ הנאשם טען כי לא ניתן להתעלם מהשוני בין הדברים המיוחסים לנאשם, כפי שבא לידי ביטוי בגרסאות השונות של עדי התביעה. בנוסף, הפנה למוטיבציה של ס' ולהתנהלותה. ב"כ הנאשם פירט בסיכומיו את הסתירות השונות אותן מצא בעדויות העדים וטען כי היה על המאשימה לאתר את אותו עד ראיה, לגביו טוענת כעת שהיה על הנאשם לזמנו לעדות. לפיכך, עתר לזיכוי הנאשם.

דין והכרעה

5. הרקע לאירוע המיוחס לנאשם, עוסק בפרידה של הנאשם מס', אשר נישאה בהמשך למתלונן, ובנותיהם של בני הזוג נותרו במשמורתה. למעשה, הנאשם לא הכחיש את המפגש עם המתלונן, אך טען במהלך ניהול התיק וכן בעת חקירתו במשטרה, כי לא אמר למתלונן את הדברים המיוחסים לו בכתב האישום. יצוין עוד, כי הנאשם לא פסל את העובדה שאמר למתלונן מילים העשויות להישמע דומות, כגון: "**השם ישמיד אותך**" (עמ' 31 ש-18, ש-16, ש-32-34 לפרוט').

בנסיבות אלה, הדיון יתמקד בסוגיית הדברים שנאמרו על ידי הנאשם במהלך אותו מפגש.

6. המתלונן העיד כי הוא סובל מבעיות נפשיות ובריאותיות. ניכר היה בעדותו כי המתלונן סובל מבעיות שונות, זאת בהתבסס על דרך התבטאותו וכן על התנהגותו במהלך הדיון. המתלונן הדגיש שוב ושוב במהלך העדות כי הדברים אינם קלים לו, כי הוא מקבל טיפול תרופתי, סובל מפחדים, רעד לא פעם במהלך העדות, נאנח ונע במקומו (ראו לדוגמא עמ' 7 ש-20, עמ' 11 ש-17 לפרוט'). יצוין כבר בשלב זה, כי אף הנאשם התאפיין בעדות דומה במאפייניה, כאשר במהלך עדותו בבית המשפט הרבה לזוז במקומו, להפנות מבטים לכל כיוון באולם, לדבר בשטף רב אשר לא אפשר הבנה של מילים רבות, וניכר כי אף הנאשם סובל מבעיות שונות (עמ' 31 ש-8, עמ' 32 ש-27 לפרוט').

לצד הרקע האמור, המתלונן העיד בבית המשפט לגבי מספר עובדות אותן טען כי זכר היטב, ובהן מיקום האירוע והמילים שנאמרו על ידי הנאשם (ראו לדוגמא עמ' 8 ש-30 לפרוט').

ס', אשתו של המתלונן וגרושתו של הנאשם, העידה אף היא על האירוע, מיקומו, והמילים המפורשות שנאמרו על ידי הנאשם כלפי המתלונן. התרשמתי באופן בלתי אמצעי, מהעדים ומהנאשם, כי ס' היא אישה דומיננטית העומדת על שלה ויודעת כיצד לנהוג בנוגע לאירועים המהווים פגיעה בה. בלט וניכר הפער המשמעותי בין האסרטיביות בה מסרה ס' את עדותה הארוכה בבית המשפט, לבין אישיותו החלשה של המתלונן (ראו לדוגמא עמ' 11 ש-15, עמ' 13 ש-5, ש-4, ש-25 לפרוט', ולעומת זאת עמ' 20 ש-4 וכן התרשמותי הבלתי אמצעית מעדותה של ס').

יש להדגיש, כי על בית המשפט להזהיר עצמו בעת בחינת עדויות בני משפחה כגון בעל ואישה כנגד צד

אחר, לא פעם נראות בעדויותיהם כעדות אחת בלבד (ראו ע"פ 10357/06 טאהר אבו דיב נ' מדינת ישראל (6.8.2007) פסקה 22).

7. על רקע זה, של התרשמותי מהעדים, יש לבחון את העדויות השונות בסוגית המילים שנאמרו על ידי הנאשם, וכן בשאלת מיקומו של האירוע. שאלת מיקום האירוע רלוונטית במקרה זה, זאת נוכח צו הרחקה מסוים כנגד הנאשם, אשר אסר עליו להיכנס לחצר ביתה של ס' (ת/1). שאלה זו מחדדת את הדגש שנתנו עדי התביעה למיקום האירוע, ולצד זאת, כפי שיפורט בהמשך, מצביעה על קושי במתן אמון בגרסתם.

לגבי שאלת מיקום האירוע, העיד המתלונן כי הנאשם צעק עליו ואיים כשהוא **"בחצר איפה שאסור לו"** (עמ' 7 ש-18 לפרוט'). בהמשך, העיד המתלונן כי הנאשם **"הגיע עד החצר, והייתה לו הרחקה"** (עמ' 9 ש-25 לפרוט'). לעומת זאת, בהמשך אישר כי הדברים נאמרו בשביל המוביל לבית, אך הבהיר כי **"זה עבר את החצר"** (עמ' 10 ש-19 לפרוט').

ס' העידה כי האירוע התרחש בשביל המוביל לבית (עמ' 16 ש-5, עמ' 25 ש-4 לפרוט').

בניגוד לעדויות המתלונן וס', השוטר ארז אשר הגיע אל המקום בעקבות פנייתה של ס', ציין שס' אמרה לו כי הנאשם **"צעק מהחלון ואיים על בן זוגה"** ובהמשך שב על כך כי לטענתה הנאשם איים **"מהחלון שלה"** (ת/3).

מדובר בסתירות משמעותיות אשר אינן מאפשרות קביעה היכן התרחש האירוע באופן מדויק, וכן, למעשה, מתארות התרחשות שונה: לעומת המתלונן וס', אשר תיארו מקרה בו שבו אל ביתם ובטרם נכנסו אליו הבחינו בנאשם ששהה במקום, וזה פנה אל המתלונן והחל לצעוק ולאיים, מדבריה של ס' לשוטר ארז עולה כי המתלונן וס' נכנסו אל תוך ביתם, זאת עוד בטרם החל הנאשם לצעוק ולאיים דרך חלון הבית.

8. בהתחשב בכך שהנאשם לא הכחיש את המפגש ואת עצם אמירת דברים מסוימים כלפי המתלונן, יש לבחון בצורה זהירה ומדוקדקת את עדויות התביעה אשר למילים שנאמרו על ידי הנאשם.

כתב האישום ייחס לנאשם את המילים **"אני ישמיד אותך, אתה עוד תראה מה אני אעשה לך, יא טמא"**. המתלונן, בעדותו בבית המשפט, העיד תחילה כי הנאשם אמר לו **"אני אשמיד אותך, אתה תראה, אני אבוא אליך הפוך"** (עמ' 7 ש-18 לפרוט'). בהמשך, שב על דברים דומים והוסיף כי הנאשם אף אמר לו **"חכה, אני אבוא לך בהפוכה"** (עמ' 8 ש-30 לפרוט'). במהלך חקירתו הנגדית, ולאחר שנשאל מספר שאלות נוספות בנוגע לאיומים, תוך שציין כי הוא זוכר את שנאמר (עמ' 8 ש-30, עמ' 11 ש-22 לפרוט'), אמר המתלונן והוסיף כי הנאשם אמר לו **"אני אשמיד אותך, אתה תראה מה עוד אני אעשה אותך, יא טמא"** (עמ' 11 ש-32 לפרוט'). עוד בהמשך, הוסיף המתלונן ואמר שהנאשם איים **"אתה טמא, חכה יבוא היום"** (עמ' 12 ש-27 לפרוט').

לעומתו, ס' העידה שהנאשם אמר למתלונן **"אני אשמיד אותך, אני אהרוג אותך, ימח שמך"** (עמ' 15

ש-25, עמ' 17 ש-7 לפרוט').

כאמור לעיל, בנסיבות מקרה זה יש לדקדק במילים המיוחסות לנאשם. המתלון בעדותו הדגיש, שוב ושוב, כי הנאשם אמר לו שישמיד אותו, אך מעבר לכך הוסיף דברים שונים: תחילה לא ציין כי הנאשם אמר לו שהוא עוד "יראה" מה הנאשם יעשה לו וכן לא ציין שהנאשם אמר לו כי הוא טמא, דברים אשר הוספו על ידו בהמשך לתחילת עדותו ובמהלך חקירתו הנגדית. על אף שחזר מספר פעמים במהלך עדותו, על הדברים שנאמרו לו על ידי הנאשם, לא ציין המתלון את הדברים עליהם העידה ס' ששמעה, ולפיה הנאשם אמר שיהרוג את המתלון וכן הוסיף "יימח שמך". אף כשעומתה עם דברים אלה, השיבה ס' שאלה הדברים ששמעה בעצמה (עמ' 23 ש-25 לפרוט'). יש לציין כי בדוח הפעולה שנכתב ביום האירוע, ציטט השוטר ארז את הדברים שייחסה ס' לנאשם כאומר למתלון: "**אני אשמיד אותך, אתה טמא, חכה יבוא היום**" (ת/3). מכאן, אני מוצא כי יש לייחס משקל נוסף לכך שס' עמדה בבית המשפט על כך שאכן שמעה דברים נוספים אותם אמר הנאשם למתלון, דברים שכלל לא נזכרו על ידי המתלון בעצמו במהלך עדותו, ויש לראות בהם חיזוק נוסף לכך שס' היא הרוח החיה מאחורי התלונה במקרה זה, כפי שיפורט עוד בהמשך.

9. על רקע האמור לגבי אופי הדמויות המעורבות וכן הדומיננטיות של ס', יש להפנות עוד לכך שס' היא שהתקשרה למשטרה והודיעה על האיומים מצדו של הנאשם כלפי בן זוגה המתלון (ת/3). מכאן, יש להתייחס לעדותו של המתלון בבית המשפט אשר התקשה להעיד מי התקשר למשטרה: "**יכול להיות שהתקשרתי, או אשתי או אני, יכול להיות שאני**" (עמ' 11 ש-7 לפרוט'). יודגש כי בשלב זה, בו המתלון העיד שאינו זוכר מי התקשר, "**יכול להיות שזה אשתי וזה אני**" (עמ' 11 ש-2 לפרוט'), בחר המתלון לומר מיד: "**הראיתי מסמכים שאני לא בריא**" (עמ' 11 ש-2 לפרוט'). ככל שבעיות הבראות מהן סובל המתלון משפיעות על זיכרונו לגבי האירוע, בוודאי שיש בכך להשפיע אף על המשקל שיש לתת לזיכרונו ביחס למילים שנאמרו על ידי הנאשם. ככל שהדברים נאמרו אך כדי להסביר מדוע אינו זוכר מי התקשר, זאת בזמן שהזעקת המשטרה למקום נעשתה על ידי ס' ולא על ידי המתלון בעצמו, הרי אף בכך יש משום משקל לעניין מהימנותם של עדי התביעה.

ס' העידה באופן חד משמעי כי בעלה הוא זה שהתקשר למשטרה (עמ' 16 ש-29 - עמ' 17 ש-1 לפרוט'). מדובר בתשובות נחרצות לגבי שאלה זו. רק בהמשך, כאשר ב"כ המאשימה החל לשאול את ס' שאלה בעייתית במהלך חקירה ראשית, לגבי דברי המתלון בסוגיה זו, וביקש ממנה הבהרה, שבה ס' על תשובה זו אך בהסתייגות מסוימת: "**עד כמה שאני זוכרת, זה בעלי שהתקשר**" (עמ' 18 ש-16 לפרוט'). במהלך חקירתה הנגדית, טענה שוב כי בעלה הוא זה שהתקשר למשטרה, אך במענה לשאלתו של ב"כ הנאשם אשר הטיח בה כי היא זו שהתקשרה, השיבה ס': "**מה זה משנה מי התקשר, אני או הוא? עד כמה שזכור לי בעלי התקשר**" (עמ' 22 ש-16 לפרוט').

הדברים מדברים בעד עצמם, ומשתלבים היטב עם התרשמותי מהעדים השונים וכן מהמפורט לעיל. ניסיון זה של ס' להציג את המתלון בחזית האירוע, עולה אף מכך שנמנעה מלמסור עדות במשטרה ביום המקרה, זאת בשונה מהמתלון אשר מסר את הודעתו במשטרה בסמוך לאירוע. ס' מסרה את הודעתה כחודשיים לאחר מכן, ביום בו התקיים דיון בבית המשפט לענייני משפחה, בו קבע בית המשפט, תוך התייחסות לס', שבנותיו של הנאשם מוסתות כנגדו: "**התסקיר מעלה כי קיימת הסתה, התנהלות האם בבית המשפט מאשר זאת**" (כך במקור, נ/4, עמ' 5 ש-34). יש לציין כי ס' הוזמנה קודם לכן

למסירת עדות במשטרה, אך נמנעה מלעשות כן עד ליום בו התקיים אותו דיון בבית המשפט לענייני משפחה. יודגש כי ס' בעצמה אישרה שהגיעה אל תחנת המשטרה ביום האירוע, ביחד עם המתלונן, אך רק המתלונן מסר את עדותו (עמ' 16 ש-17 לפרוט'). לא נמסר כל הסבר מניח את הדעת, מדוע נמנעה ס' מלמסור עדות על אף שנמצאה בתחנת המשטרה במועד זה.

התנהלות זו מוסיפה ומחזקת את התרשמותי לגבי המעורבים השונים במקרה זה, כמפורט לעיל.

10. המשך ישיר של התרשמות זו מהמעורבים השונים, ניתן לראות בדבריה של ס', המכרסמים באמון שניתן לתת בעדותה ובעדותו של המתלונן: כאשר נשאלה ביחס לקביעת בית המשפט לענייני משפחה לגבי הסתה מצדה, השיבה ש"סיפורים גם אני יודעת לספר... גם אני יודעת לספר סיפורים" (עמ' 23 ש-12-9 לפרוט'). דברים אלה מדברים בעד עצמם, במיוחד נוכח הרקע לתלונה.

11. כפי שצוין, ובהתחשב בגרסתו של הנאשם, קיימת משמעות רבה למילים המדויקות בהן נקט הנאשם במהלך האירוע. אופן דיבורו של הנאשם מקשה להבין בצורה מדויקת את שנאמר על ידו. בית המשפט נאלץ לא פעם במהלך העדות, לקטוע את הנאשם ולבקש ממנו שיחזור על דבריו. מדובר בדיבור מהיר ביותר במהלכו "נבלעות" מילים וקיים קושי להבין באופן מדויק את שנאמר (עמ' 31 ש-8-6 לפרוט'). כאשר נתון זה מתווסף לקושי הקיים במתן אמון מלא בעדויות התביעה, כפי שפורט לעיל, מתחזק הספק המתעורר לגבי הדברים המיוחסים לנאשם.

עוד אני מוצא, כי יש לדחות את טענת המאשימה לגבי אי זימונו של עד הראייה על ידי הנאשם למתן עדות. כאשר ברור היה מעדויות המתלונן וס', שבמקום נכח עד ראייה, היה על היחידה החוקרת לנסות ולאחר עד זה. בנוסף, לא מצאתי כל ממש בהסבריהם של עדי התביעה בסוגיה זו, מדוע נמנעו מלמסור את פרטיו המלאים של עד הראייה אותו הם מכירים (ראו עמ' 13 ש-25-24 ועמ' 25 ש-16-13 לפרוט'). אין לזקוף חוסר זה לחובתו של הנאשם, אלא יש לראות בכך חוסר חקירתי, ולכל הפחות - יש לראות בכך כרסום במשקל עדותם של עדי התביעה אשר נמנעו מלמסור את פרטיו של עד ראייה.

נוכח כל האמור לעיל, קיים למעלה מספק סביר לגבי המיוחס לנאשם, ולפיכך הורתי על זיכוי.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח את עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, ט"ו טבת תשע"ח, 02 ינואר 2018, במעמד הצדדים